

РЕШЕНИЕ

№ 1918

гр. София, 16.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 19.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **5961** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-чл.207 от АПК.

Предявени са искиове с правна квалификация чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Образувано е по подадена искова молба на В. Д. Б., срещу Столична община, с която са предявени осъдителни искиове за присъждане на обезщетение за периода 01.10.2019г.-31.12.2020г., както следва:

1. за претърпени имуществени вреди, възлизащи в размер на сумата от 7 200, 00 (седем хиляди и двеста) лева, заедно с мораторна лихва за периода 01.10.2019г.- 09.06.2025г. в размер на 3 795, 92 лева (три хиляди седемстотин деветдесет и пет лева и деветдесет и две стотинки);
2. за претърпени неимуществени вреди в размер на сумата от 3 000, 00 (три хиляди) лева, заедно с мораторна лихва за периода 01.10.2019г.-09.06.2025г. в размер на 1 581, 62 лева (хиляда петстотин осемдесет и един лева и шестдесет и две стотинки);
3. законната лихва, считано от 09.06.2025г. до окончателното изплащане на главницата.

В обстоятелствената част на исковата молба се въвеждат следните релевантни за спора твърдения: Ищцата посочва, че е била издадена заповед № РА-29-04/29.03.2019г. на директор на Дирекция „Общински строителен контрол“, с която е било забранено ползването на собствения ѝ недвижим имот, представляващ „офис за куриерски услуги“, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Този административен акт е бил отменен с влязло в сила решение № 6947/15.11.2019г. по дело № 5578/2019г. на Административен съд София- град, 53 състав. Едновременно с това, на 01.09.2018г. е бил сключен договор за наем за този недвижим имот със „Спиди“ АД, като наемателят е дължал плащането на цена от 480, 00 лева месечно. Вследствие на издаването на заповедта, на 18.06.2019г., респ. на 24.07.2019г. са били прекъснати водоснабдяването и

електроснабдяването на имота. Това осуетило ползването на имота от наемателя, който за периода 01.10.2019г. до 31.12.2020г. не е заплащал наемната цена. Ищцата твърди, че вследствие на незаконосъобразния административен акт, ответникът ѝ е причинил имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи по сключения със „Спиди“ АД договор за наем в общ размер на сумата от 7 200, 00 (седем хиляди и двеста) лева. За този период се е получило и влошаване на нейното здравословно състояние, поради липсата на достатъчно средства за допълване на месечните ѝ доходи и закупуване на необходимите лекарства. Ответникът е причинил на ищцата болки и страдания, които тя оценява на сумата от 3 000, 00 (три хиляди) лева, представляващи неимуществени вреди, настъпили в пряка причинна връзка от незаконосъобразно издадената заповед.

В проведените открити съдебни заседания ищецът, чрез своя процесуален представител адв. И. М., поддържа исквете и моли за тяхното уважаване, както и за присъждане на направените разноски по делото.

Ответникът – Столична община, чрез своя процесуален представител юрк. Х. Г. е депозирал писмен отговор по чл.131 ГПК по исквата молба, в който са развити следните съображения:

Не бил осъществен съставът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, поради липсата на доказана реално претърпяна имуществена вреда и пряка и непосредствена връзка с отменения административен акт. Претенцията за имуществени и неимуществени вреди на ищцата се базира единствено на голословни твърдения. Ищцата, която носела доказателствената тежест да установи обстоятелствата, съставляващи основание на исквата претенция по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, не е ангажирала доказателства, подкрепящи твърденията си. Според ответника, претенцията на ищеца се градяла върху оборима презумпция и хипотези, осъществяването на които не е доказано. При липсата на такова доказване не можело да се формира обоснован извод за наличие на причинно-следствена връзка между процесния акт и твърдяната, но недоказано настъпила вреда за В. Д. Б.. Отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не се презумира по силата на закона, поради което в тежест на ищеца било да установи по категоричен и безспорен начин наличието на кумулативно изискуемите предпоставки за ангажиране на същата. Липсата на който и да е от елементите от правопораждащия фактически състав за възникване правото на обезщетение за претърпени вреди, възпрепятствала възможността да се реализира отговорността на Столична община на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Предвид изложеното, ответникът моли да бъдат отхвърлени изцяло исквите претенции, както и да се присъдят разноски на процесуална защита, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Заключението на прокурора от Софийска градска прокуратура е, че исквата претенция е основателна и следва да бъде уважена изцяло.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, след извършена преценка поотделно и в съвкупност на събраните доказателства, доводите на страните по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № РА-29-04/29.03.2019г. на директор на Дирекция „Общински строителен контрол“ в Столична община, издадена на основание чл.178 ЗУТ, е било забранено ползването на строеж „офис за куриерски услуги“, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

Видно от нотариален акт № 61, том I, рег. № 1503, дело № 32/2005г. на нотариус Г. Й.- Д., с район на действие СРС, В. Д. Б. е била призната за собственик на „гараж № 13“, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] със застроена площ от 24, 68 кв.м., заедно с прилежащите му 0,683% идеални части от общите части на сградата и правото на строеж върху УПИ III, кв.3б, по плана на [населено място].

От удостоверение № 806/27.07.2010г. на директор на Дирекция „Общински строителен контрол“ в Столична община се установява, че е бил въведен в експлоатация следния строеж: „преустройство на гараж № 13 в магазин за хранителни стоки“, находящ се в УПИ III, кв.36, [населено място],[жк], [жилищен адрес] с възложител В. Д. Б..

С решение № 6947/15.11.2019г., постановено по дело № 5578/2019г. на Административен съд София- град е било отменена заповед № РА-29-04/29.03.2019г. на директор на Дирекция „Общински строителен контрол“ в Столична община. Съдебният акт е влязъл в законна сила на 12.06.2020г., след потвърждаването му с решение № 7386/12.06.2020г. по дело № 816/2020г. на Върховен административен съд на Република България.

Между В. Д. Б. и „Спиди“ АД на 01.09.2018г. е бил сключен договор за наем, по силата на който ищцата е предоставила на дружеството за временно и възмездно ползване собствения си недвижим имот, който да бъде ползван за търговски обект по получаване, изпращане и съхранение на куриерски пратки, срещу заплащане на месечна цена от 480, 00 лева.

От писмо на „Спиди“ АД до В. Д. Б. се установява, че за периода 01.10.2019г.-31.12.2020г., наемателят не е заплащал наемната цена за обекта, поради спиране на комуналните услуги за помещението, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

От заключението на приетата съдебно-икономическа експертиза на вещото лице Б. С. М., която е изготвена въз основа на направени справки в НАП, „Инвестбанк“ АД, „Спиди“ АД, се установява, че за периода 01.10.2019г.-31.12.2020г. няма постъпили суми по банковата сметка на ищцата с основание за плащане- договор за наем. В подадената от „Спиди“ АД справка по чл.73, ал.1 ЗДДФЛ за 2020г. за лицето В. Д. Б. няма деклариранни данни относно изплатени доходи с код 401 „Доходи от наем на недвижимо имущество, включително придобити вноски по договор за лизинг, в който не е предвидено прехвърляне на правото на собственост на недвижимо имущество по чл.31 ЗДДФЛ“, а за 2019г. има такива данни за изплатени доходи и за удържан през тази година данък и задължителни осигурителни вноски.

От събраните гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетеля В. Е. Е. се установява, че през 2020г. е дал на В. Д. Б. заем от сумата на 1 000, 00 лева, тъй като ищцата е била в затруднено материално положение, поради спиране на плащането на наема за помещението, което е било ползвано от „Спиди“ АД. Тогава тя била много притеснена, защото се тревожела, че няма пари и не може да се справя с разходите си. Ищцата била във влошено здравословно състояние, като се наложило дори веднъж да се вика екип на „Спешна медицинска помощ“, защото тя била с високо кръвно налягане.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, обосновава следните правни изводи :

Предявените иски са процесуално допустими, защото са подадени от страна, която има правен интерес от водене на настоящото производство, а ответникът е пасивно легитимиран по претенцията. След като са въведени твърдения за причинени вреди на ищеца, които са във връзка с отменен административен акт, е налице спор по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, който е подсъден на Административен съд София-град.

Отговорността по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди по своя характер е обективна, т.е. не е необходимо наличие на вина. Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините носят отговорност за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като когато вредите са причинени от незаконно действие или бездействие, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Разпоредбата урежда предпоставките, при които възниква

задължение за поправяне на причинените вреди, като фактическият състав, при осъществяването на който се поражда правото на обезщетение, включва следните елементи: вреда; незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието.

Пасивно легитимиран ответник срещу когото следва да се предяви иска за обезщетение, съгласно чл. 205 от АПК е юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт са настъпили вредите. Под „орган“ и по смисъла на § 1, т.1 ДР на АПК се има предвид този държавен орган, чиито длъжностни лица със своите действия и/или бездействия са причинили вреди на граждани. Ето защо, Столична община, като юридическо лице по чл.14 ЗМСМА, се явява надлежния ответник по предявения иск с квалификация чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В. Д. Б. извежда своята претенция за обезвреда от твърдението, че е понесла имуществени вреди - пропуснати ползи и неимуществени вреди- болки и страдания, от незаконосъобразния административен акт, издаден от директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ в Столична община.

От визираните по- горе предпоставки по чл.1 от ЗОДОВ могат да се изведат две хипотези на ангажиране на отговорността за вреди в резултат на административна дейност – причинени от незаконен акт (който от своя страна би могъл да бъде унищожаван или нищожен), както и от незаконно действие или бездействие на орган или длъжностно лице. При претендиране на вреди от незаконосъобразен административен акт, исковата претенция е допустима след отмяната му по съдебен ред или при едновременно предявяване на иска с оспорването на административния акт (чл.204, ал.1 и ал.2 от АПК). В случаите, когато вредите са причинени от незаконосъобразно действие или бездействие, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение (чл. 204, ал.4 АПК). В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване всички очертани дотук условия, правопораждащи правото по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Безспорно е, че с влязло в сила решение № 6947/15.11.2019г. по дело № 5578/2019г. на Административен съд София-град, е отменена заповед № РА-29-04/29.03.2019г. на директор на Дирекция „Общински строителен контрол“ в Столична община, с която на основание чл.178 ЗУТ, е било забранено ползването на строеж: „офис за куриерски услуги“, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] който недвижим имот е собственост на В. Д. Б..

Предвид изложеното, съдът приема, че е доказано наличието на първата предпоставка, обуславяща основателността на предявения иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - отменен административен акт.

На второ място, освен незаконосъобразността на акта, за наличието на неправомерно увреждане, следва да се установи настъпила вреда, която е в пряка причинна връзка с деянието. В процеса се доказва, че в патримониума на ищеца са настъпили имуществени вреди.

Субективното право на обезщетение възниква само, ако претърпените загуби или пропуснати ползи са непосредствена последица от незаконосъобразния акт на административен орган. В настоящия казус такава пряка и непосредствена причинна връзка съществува.

Претенцията за обезщетение за имуществени вреди, поради невъзможността В. Д. Б. да получава доход, представляващ наемната цена за ползването на собствения ѝ имот от „Спиди“ АД, за периода от 01.10.2019г. до 31.12.2020 г., в размер на сумата от 7 200, 00 лева (седем хиляди и двеста лева), настоящата инстанция намира за основателна.

Съгласно чл.4 ЗОДОВ, длъжното обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Съгласно теорията и

съдебната практика, „пряка и непосредствена“ е тази вреда, която следва закономерно от твърдяната незаконосъобразна административна дейност, по силата на безусловно необходимата причинно - следствена връзка, която съществува между тях. Пряка последица означава директно въздействие върху правната сфера на увредения, т. е. увреденото лице не би претърпяло вредите, ако административният орган или длъжностните лица бяха действали съобразно закона. Под преки вреди следва да се разбират само тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат.

Доказа се от заключението на съдебно-икономическата експертиза, че за иския период на В. Д. Б. не е била заплащана, респ. тя не е получавала наемната цена от 480, 00 лева (четиристотин и осемдесет лева) месечно, дължима за ползването на търговското помещение. Налице е причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и вредата. Отмяната на заповед № РА-29-04/29.03.2019г. на директор на Дирекция „Общински строителен контрол“ в Столична община има обратно действие и премахва породените от акта правни последици от момента на неговото издаване. Решението, с което се отменя административен акт има конститутивно действие и с обратна сила, считано от издаване на акта, отрича неговите правни последици като неосъществили се. Съгласно Тълкувателно решение № 3/22.04.2004г. по т. дело № 3/2004г. на ВКС на РБ, т. 4 „Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. При незаконни актове началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им“.

Според чл. 82 от ЗЗД, „обезщетението обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждаване на задължението“. По аргумент от Тълкувателно решение № 3/12.12.2012 г. по тълк. дело № 3/2012 г. на ВКС: „при предявен иск по чл. 82 ЗЗД за обезщетяване на вреди под формата на пропуснати ползи, произтичащи от забавено изпълнение на задължение ..., трябва да съществува сигурност за увеличаване на имуществото на кредитора, която сигурност не се предполага; на обезщетяване подлежат не всички пропуснати от възложителя ползи, а само тези, които са били предвидими за страните по сделката към момента на пораждаване на задължението и са пряка и непосредствена последица от неговото неизпълнение. Това са ползите, чието пропускане, с оглед специфичните за случая обстоятелства и при проявена грижа на стопанин /добрия търговец, страните са могли и са били длъжни да предположат и което е причинено именно от неизпълнението, т.е. което представлява негов необходим и закономерен резултат“.

За времето от 01.10.2019г. до 31.12.2020г. ищецът е бил лишен от възможността да получава средства, които са му били дължими от „Спиди“ АД по действащия договор за наем, като е понесъл вреди под формата на пропуснати ползи, които са реални, а не хипотетични и се оценяват на стойност от 7 200, 00 (седем хиляди и двеста) лева. Липсата на необходимост от доказване на вреди в размер на законната лихва произтича от нормата на чл. 86, изр. 1 от ЗЗД. Само в случай, че кредиторът твърди претърпени вреди в по-висок размер, той ще следва по общия исков ред (арг. от чл. 86, изр. 2 ЗЗД), да установи с преки доказателства техния вид и размер,

съобразно чл. 51 ЗЗД, респ. чл. 82 ЗЗД (в зависимост от източника на задължението-деликт или неизпълнен договор). При неизпълнение на парично задължение, кредиторът винаги има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата - чл. 86 ЗЗД, като при непозволено увреждане длъжникът се смята в забавата и без покана – чл.84, ал.3 ЗЗД. Законната лихва се дължи на кредитора, без да се изисква от него да доказва, че действително е претърпял вреда, като се презумира, че вредата е равна на размера на лихвения процент по време на забавата. При направено изчисление с калкулатор, публично достъпен на интернет страницата на НАП, за периода от 12.06.2020г. /датата на влизане в сила на решение № 6947/15.11.2019г. по дело № 5578/2019г. на Административен съд Софи-град/ до 09.06.2025г. /предявяване на иска/ лихвата върху главницата е 4 179, 62 лева (четири хиляди сто седемдесет и девет лева и шестдесет и две стотинки). Доколкото тази искова претенция е предявена в по-малък размер от 3 795, 92 лева (три хиляди седемстотин деветдесет и пет лева и деветдесет и две стотинки), то следва да се уважи именно в така поискания размер.

Обезщетението за неимуществени вреди се присъжда за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното волеизявление на ответника. На репарирание подлежат и вътрешните, душевни състояния тогава, когато справедливостта налага същите да бъдат възмездени, но настъпването им не се предполага, а подлежи на главно и пълно доказване в процеса. В правната теория е прието, че обезщетението за неимуществени вреди е с компенсаторна функция, доколкото е възможно да бъдат възстановени вредите в техния паричен еквивалент. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост при съобразяване на всички конкретни обективно съществуващи обстоятелства и практиката на съдилищата.

В. Д. Б. твърди, че в периода 01.10.2019г.-31.12.2020г. е влошила здравословното си състояние, поради изпитаните от нея притеснения, че не може да задоволява материалните си потребности, свързани със закупуването на лекарствени средства за лечението на диабет и хипертония. Емоционалното състояние на един човек, свързано с напрежение и притеснение, безспорно представлява вид неимуществени вреди. Увреденото психическо състояние следва да е от такова естество, че да е довело до промяна в качеството на живот и поведение на ищеца. За установяване на така посочените морални вреди бяха събрани и приети в процеса гласни доказателства. От показанията на свидетеля В. Е. Е. се установи, че през лятото на 2020г. той е предоставил заем на ищцата, която е била в затруднено материално положение и разтревожена, че не може да посреща разходите си. Свидетелят посочва още, че не знае, за какво ищцата е използвала дадената парична сума, която по-късно му е била върната, но не от нея, а от сина й. Излага също, че В. Б. е с хипертонично сърце и ниски доходи, от пенсията, която

получава. Не се установи обаче, че в периода 01.10.2019г.-31.12.2020г., се е стигнало до значително или трайно увреждане на здравословното състояние на ищцата, а изпитаното притеснение е било, поради финансови причини, а не пряко от незаконосъобразното волеизявление на ответника.

Съдът приема, че не се доказва действително увреждане, пряко причинено от поведението на ответника, както и за настъпили изменения в психическото състояние и емоционална стабилност на В. Д. Б., които да са дали отражение и да са променили качеството на нейния живот. Не се доказва, че ищцата е изпитала сериозно чувство на безпокойство; негативно емоционално или физическо въздействие върху организма; че се е влошило и здравословното ѝ състояние /повишено кръвно налягане/, които обстоятелства да са въздействали на обичайния ѝ начин на живот. Не се доказва, че през исковия период В. Д. Б. е била в неустойчиво емоционално състояние, което е било породено единствено от факта на издадената заповед на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ в Столична община. За да бъде уважен искът по основание, следва по категоричен начин да се установи, че са настъпили претендираните неимуществени вреди и че те са в резултат на незаконосъобразния акт на ответника. Не се касае за такъв интензитет на изпитаните от ищеца чувства на притеснение и тревожност, които да са намерили отражение върху общото здравословно състояние, по начин, че то се е влошило или е било нестабилно. По делото е прието единствено експертно решение № 0292, заседание № 022/01.02.2012г. на ТЕЛК по общи заболявания в „Първа МБАЛ София“ ЕАД, но същото отразява здравословния статус на В. Д. Б. в един значително предшестваш период. Не са представени каквито и да било писмени доказателства /медицински удостоверения, епикризи, рецепти, рецептурна книжка и други/, от които да може обективно да се установи какво е било здравословното състояние на ищцата към времето, за което твърди, че са се изострили нейните заболявания- артериална хипертония и захарен диабет. Касае се за хронични заболявания, чието лечение е дългосрочно, поради което ищцата е следвало да ангажира доказателства, за провеждане на лечение, чрез прием на медикаменти, контролни изследвания и други. За да се преценят като неимуществени вреди, претърпените от физическите лица отрицателни емоции следва да надминат минималния праг на негативно изживяване, присъщ при издаден неблагоприятен за тях административен акт. При наличните доказателства, съдът счита, че няма данни за преживяна по-висока степен на тревожност от обичайната за такива подобни случаи. По делото не са събрани сведения за по-крехка емоционалност на ищцата, така, че заповед № РА-29-04/29.03.2019г. на директор на Дирекция „Общински строителен контрол“ в Столична община да е предизвикала за нея по-голям стрес или продължителен психически или физически дискомфорт.

В заключение, доказани са всички предпоставки за ангажиране на отговорността

на Столична община на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и за присъждане на обезщетение от 3 681, 30 евро за имуществени вреди, които са настъпили в периода 01.10.2019г.-31.12.2020г., в резултат от незаконосъобразно издаден административен акт, заедно с лихвата за забава за периода 12.06.2020г.-09.06.2025г. в размер на 1 940, 82 евро, както и законната лихва, от датата на подаване на исковата молба до окончателното погасяване на задължението. Исковата претенция за получаване на обезщетение за понесени морални вреди, както и за лихви върху него, се явява неоснователна, защото ищцата не доказва обстоятелствата, от които черпи настъпването на благоприятните за себе си правни последици.

При този изход на спора в полза на В. Д. Б. следва да се възстановят разноските, които съразмерно на уважената част от исковите претенции възлизат на 937, 41 лева (деветстотин тридесет и седем лева и четиридесет и една стотинки), равностойни на 479, 29 евро (четиристотин седемдесет и девет евро и двадесет и девет евроцента). От ответника се претендира юрисконсултско възнаграждение, което съдът при условията на чл.24 НЗПП определя на 200, 00 (двеста) лева, които се редуцират до 58, 82 лева (петдесет и осем лева и осемдесет и две стотинки), равностойни на 30, 07 евро (тридесет евро и седем евроцента), съобразно отхвърлената част на исковите.

От бюджета на съда е била изплатена сумата от 300, 00 (триста) лева за работата на вещото лице, която следва да се възстанови от страните, съразмерно на уважената/отхвърлената част от исковите, както следва: В. Д. Б.- 211, 76 лева (двеста и единадесет лева и седемдесет и шест стотинки), равностойни на 108, 27 евро (сто и осем евро и двадесет и седем евроцента), а Столична община- 88, 24 лева (осемдесет и осем лева и двадесет и четири стотинки), равностойни на 45,12 евро (четиридесет и пет евро и дванадесет евроцента).

Мотивиран от гореизложеното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град**, II-ро отделение, 22 състав на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична община със седалище и адрес: [населено място], [улица], да заплати на **В. Д. Б.**, ЕГН [ЕГН], обезщетение за периода 01.10.2019г.-31.12.2020г. за претърпени имуществени вреди в размер на сумата от **3 681, 30 евро** (три хиляди шестстотин осемдесет и едно евро и тридесет евроцента); мораторна лихва за периода 12.06.2020г.-09.06.2025г. в размер на сумата от **1 940,82 евро** (хиляда деветстотин и четиридесет евро и осемдесет и два евроцента), заедно със законната лихва, считано от 09.06.2025г. до окончателното погасяване на главницата.

ОТХВЪРЛЯ иска на В. Д. Б., срещу Столична община, за присъждане на

обезщетение за претърпени неимуществени вреди, предявен в размер на сумата от **3 000, 00 лева** (три хиляди лева) , заедно с мораторна лихва за периода 01.10.2019г.-09.06.2025г. в размер на **1 581, 62 лева** (хиляда петстотин осемдесет и един лева и шестдесет и две стотинки), както и законната лихва, считано от 09.06.2025г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА Столична община със седалище и адрес: [населено място], [улица], да заплати на **В. Д. Б.**, ЕГН [ЕГН], сумата от **479, 29 евро** (четиристотин седемдесет и девет евро и двадесет и девет евроцента) , на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ.

ОСЪЖДА В. Д. Б., ЕГН [ЕГН], да заплати на **Столична община** със седалище и адрес: [населено място], [улица], сумата от **30, 07 евро** (тридесет евро и седем евроцента) , на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ.

ОСЪЖДА Столична община със седалище и адрес: [населено място], [улица], да заплати на Административен съд София- град, Булстат[ЕИК], сумата от **45, 12 евро** (четиридесет и пет евро и дванадесет евроцента).

ОСЪЖДА В. Д. Б., ЕГН [ЕГН], да заплати на Административен съд София- град, Булстат[ЕИК], сумата от **108, 27 евро** (сто и осем евро и двадесет и седем евроцента).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от акта да се връчи на страните на основание чл.138 АПК.

Съдия: